

strakte til, at paavise, hvilken nationaløkonomisk Betydning det havde for vort Folk og for vort Land, om det Fiskeri, der har udviklet sig saa ualmindelig stærkt i Løbet af de sidste 20 Aar, ogsaa i Fremtiden maatte blive stillet under saadanne Vilkaar, at Udviklingen kunde fortsættes. Jeg søgte ligeledes at paavise, at Vestkysthavnesagen i Modsætning til, hvad hidtil havde været Tilfældet, nu ikke længer er et særligt Vestkystkrav og dermed en Kamp om, hvor en eventuel Fiskerihavn skulde ligge, men at det nu er et Landskrav, et Landskrav, man ikke saadan uden videre kan blive ved at skyde fra sig, men som paakræver sin Løsning. At give gyldne Løfter om velvillige Overvejelser er efter mit Skøn at give Stene i Stedet for Brød, og jeg sætter ingen Pris paa Gavmildhed i den Retning. Nej, ser man stort paa Spørgsmaalet om det danske Fiskeris Udvikling uden at stirre sig blind paa, hvad der kan gavne lokale Interesser, og vil man være med i Arbejdet paa Løsningen af dette Spørgsmaal, maa man ogsaa være villig til at bære de dermed forbundne Byrder, og saa nytter det ikke at være altfor karrig, saaledes som det synes mig, at den høje Regering er, der gennem sin Minister for offentlige Arbejder har givet Tilsagn til de danske Fiskere om en Havn i Thyborøn Kanal til 400,000 Kr., thi det er ikke en Løsning af det store Spørgsmaal, saare langt fra, ihvorvel jeg indrømmer, at det er en Begyndelse til at skaffe Støttepunkt for det mere lokale Fiskeri, der kan drives ude i Nordsoen. Jeg kan saa godt forstaa, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder, der tillige er Minister for Handel og Søfart, gerne vil gøre noget for disse Erhverv, det er jo naturligt. Jeg finder ogsaa, det er naturligt, at han derfor har kastet sin Kærlighed paa det Foretagende, som gaar ud paa en Uddybning af Thyborøn Kanal, en Foranstaltning, som sikkerlig — det er i alt Fald min Tro — vil være til stor Nytte for de paagældende Erhverv. Men mon ikke alligevel den højtærede Minister vil indrømme, at Udviklingen af vort Fiskeri paa et Grundlag som det, vi har foreslaaet, ved Havneanlæg, har større nationaløkonomisk Betydning end det, han tilstræber? Jeg tænker, han gør det, men hvorfor i al Verden saa fare frem med saa stor Strenghed mod vort Lovforslag, en Strenghed, som fandt sit Udtryk i den højtærede Minister Tale forleden Dag og ingenlunde er blevet forringet ved hans Tale her i Dag!

Den højtærede Minister forsikrede, og

jeg tvivler ikke derom, at han har stor Interesse for og gerne vil være med til at arbejde for de danske Fiskere. Men naar det er Tilfældet, mon det saa ikke alligevel vilde have været klogere, om han havde vejret Stemningen her paa Rigsdagen og havde stillet sig saaledes til vort Lovforslag, at der havde været en vis Mulighed, en vis Sandsynlighed for, at han kunde have faaet begge Dele. Jeg tror, at det havde været klogere, men Ministeren er maaske endnu ikke naaet til den samme Erkendelse. Den højtærede Minister havde ventet, at hans Lovforslag skulde være gaaet gennem Rigsdagen uden nogen større Diskussion. Men den højtærede Minister maa da være vidende om, at dette at røre ved Thyborøn Kanal er et meget farligt Eksperiment her i Rigsdagen. Saa snart Sikringen af Thyborøn Kanal nævnes her i Tinget, mylrer, bogstaveligt talt mylrer, Betænelighederne frem. Den højtærede Minister kunde blot have indledet en Samtale med det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) om denne Sag; han vilde da straks have mødt Betænelighederne. Det ærede Medlem fra Kerteminde vilde have svaret omtrent som saa: 14 Mill. Kr. Hr. Minister, 14 Mill. Kr.! det er dog en Sum, som man ikke saadan uden videre skal lade sig lokke til at forøge. Der vilde straks være kommet Betæneligheder frem fra de ærede Medlemmer fra Vraa (Grønberg), Thisted (Munk-Poulsen), Halvrimmen (C. Sørensen) og mange, mange flere — kun det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) vilde maaske ikke have haft Betænelighed. Og dog er det ingenlunde umuligt, ingenlunde usandsynligt, at disse mange Betæneligheder under en velvillig Forhandling kunde være fuldstændig forsvundet. Hvad der nu vil ske, ja, det ved jeg naturligvis ikke.

Den højtærede Minister var forundret over, at jeg i mit indledende Foredrag ikke havde gjort videre Bemærkninger til det af ham fremsatte Lovforslag ud over, at jeg intet havde imod dets Gennemførelse at indvende, og han fandt, at det var for lidt at sige derom, naar man var en Ven af Vestkysthavnesagen og det søgaaende Fiskeri udgaaende fra vor Vestkyst. Jeg vil dertil for det første sige, at jeg stod ikke som Ordfører for Regeringsforslaget, og dernæst vil jeg sige, at jeg vilde blot ønske, at den højtærede Minister havde taget lige saa blidt paa vort Lovforslag som jeg paa hans og vilde have sagt det samme derom, men gæt, om han gjorde det. Nej, han undlod det; tværtimod